

ΙΩΣΗΦ ΖΙΑΚΩΖΑ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΑΥΛΟΣ
ΑΝΝΑ, σύζυγός του

ΜΑΡΙΟΣ, ἀδελφός του
ΚΑΤΙΝΑ, γραῖα υπορέτρια

Ἡ δρᾶσις ἐν ἔξοχην ἐπαύλει

Δωμάτιον ἀπερίττως ἐπιπλωμένον

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΠΑΥΛΟΣ, ΚΑΤΙΝΑ

(‘Ο Παύλος κάθηται πρὸ τρυπέζης γραφείου, ἐπὶ τῆς ὥποιας κείνται σωροὶ ἐγγράφων. ‘Η Κατίνα εἰσέρχεται)

ΠΑΥΛΟΣ (ἀνυπομόνως). Λοιπόν ; Ἐπέστρεψε;

ΚΑΤΙΝΑ. Ὁχι ἀκόμη.

ΠΑΥΛΟΣ. Ποῦ ἦσο λοιπὸν τόση φράση;

ΚΑΤΙΝΑ. Ἐζήτησα τὸν Κύριον ἀδελφόν σας εἰς τὸ καφενεῖον.

ΠΑΥΛΟΣ. Σοῦ εἶπα νὰ ἴδης εἰς τὸ δωμάτιόν του ὃν ἦναι ἐκεῖ ἢ νὰ τὸν ζητήσῃς εἰς τὸν καππον. Ἡτον ἀνάγκη νὰ γυρίσῃς εἰς τὸ χωριό;

ΚΑΤΙΝΑ. Ὁχι, ἀλλὰ ἐπίστευχ. . . . Δὲν ἔτο σύτε εἰς τὸ καφενεῖον, ἀλλὰ μοῦ εἶπαν ποῦ εἶναι. ‘Οπου νὰ ἔναι θὰ ἔλθῃ. ‘Υπῆγε εἰς παντες μαζὺ του. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ὅμως θὰ πάρῃ τὸ λεωφορεῖον διὰ νέλθη γλιγωρότερα. Τὸ λεωφορεῖον. . . . Μὲ ἀκούετε Κύριε;

ΠΑΥΛΟΣ (ἀποτόμως). Ὁχι. Ηήγανε.

ΚΑΤΙΝΑ. Πολὺ καλα. ‘Ηθελκ ψόνσιν νὰ εἴπω — ὃν δ. κ. μηχανικὸς ἔλθη, δ ἀδελφός σας δὲν θὰ φύγη σύτε αὔριον. ‘Ο Κύριος καὶ ἡ Κυρία σεύγουν αὔριον. Δὲν εἶναι ἔτσι;

ΠΑΥΛΟΣ (ἀφηρημένος). Ναι. . . Πήγαινε! Δηλαδή. . . δὲν ήξεύρω ἀκόμη. Ἀφησέ με ἡσυχον.

KATINA. Πολὺ καλά. Νὰ ὁ κ. Μάριος.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Oī ἄνω, ΜΑΡΙΟΣ

ΜΑΡΙΟΣ. Μὲ ἐζήτησες;

ΠΑΥΛΟΣ. Ναι, πρὸ μιᾶς στιγμῆς.

ΚΑΤΙΝΑ. Ὁ Κύριος ήθελε νὰ μάθῃ. . . .

ΠΑΥΛΟΣ. Δὲν ήθελα νὰ μάθω τίποτε. . . . Πήγαινε ἐπὶ τέλους.

(*Ἡ Κατίνα ἀπέρχεται*).

ΜΑΡΙΟΣ. Τί συμβαίνει;

ΠΑΥΛΟΣ. Ἡ γραῖα κατήντησεν ἀνυπόφορος. . . Δὲν ήκουσες τίποτε;

ΜΑΡΙΟΣ. Τί νὰ ἀκούσω;

ΠΑΥΛΟΣ. Ξεύρεις διατὶ δ Λουδοβίκος ηύτοκτόνησε;

ΜΑΡΙΟΣ. "Οχ!"

ΠΑΥΛΟΣ. Ηύτοκτόνησεν ἔξ ἕρωτος. Ἐξ ἕρωτος πρὸς τὴν "Ανναν. Ἐχω τὰς ἀποδείξεις· εἶναι ἔδω. (*Δεικνύει δέσμην ἐπιστολῶν*). Τὸ ἔμβαθον σῆμερον, πρὸ μιᾶς στιγμῆς. (*Μετ' ἐμφάσεως*). Ηύτοκτόνησεν ἔξ ἕρωτος πρὸς τὴν γυναικα μου. Τῇ ἔξεδήλωσε τὸν ἕρωτά του. Ἐκείνη τὸν ἀπέκρουσεν. Προσεπάθησε καὶ πάλιν νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην της. 'Αλλ' αὐτὴ καὶ πάλιν ζωηρῶς καὶ αὐστηρῶς τὸν ἀπέκρουσε. Καθὼς λοιπὸν ἦτον ἐξημμένος, ηύτοκτόνησε. . .

ΜΑΡΙΟΣ. Πῶς τὰ γυναικίζεις ὅλα αὐτά;

ΠΑΥΛΟΣ. Σοῦ εἶπα, ἔχω τὰς ἀποδείξεις εἰς τὰς χεῖρας μου. Τὰς ἀνέγνωσα καὶ τὰς ἀναγινώσκω καὶ πάλιν καὶ πάλιν. Καθὼς γνωρίζεις ἂμα ἥλθε τὸ τηλεγράφημα εἰς Λονδίνον περὶ τῆς αὐτοκτονίας του ἀνεχώρησα, καὶ, ὡς πλησιέστερος συγγενής, ἦ. . . φίλος, ἔλαθον τὰ ἔγγραφά του.

ΜΑΡΙΟΣ. Ναι καὶ σοῦ εἶπα νὰ τὰ καύσῃς.

ΠΑΥΛΟΣ. Αὐτὸ ήθελα κ' ἔγώ πρόχυματι, δύμας ήθελα νὰ περιμείνω, μέχρις δτού τακτοποιηθῶσι τὰ τῆς κληρονομίας του. Πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἥλθεν δ Δήμυχρος κατ' ἐντολὴν τοῦ Νομάρχου διὰ νὰ μοῦ παραδώσῃ τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ δποῖον εὑρέθη ἐπὶ τοῦ νεκροῦ. Ο Πρόξενός μας ἐν Λονδίνῳ τὸ ἀπέστειλεν εἰς τὰς ἐνταῦθα ἀρχαῖς. "Ηθελα νὰ τὸ κλείσω εἰς τὸ γραφεῖον μου, δταν, δὲν ήξεύρω πῶς, μοῦ ἥλθεν ἢ ίδεα νὰ ἔξετάσω περὶ τῆς αἰτίας τῆς αἰνιγματώδους ταύτης αὐτοκτονίας, τὴν δποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ ἔξηγήσῃ. (*Κίνησίς της τοῦ Μαρίου*). Πῶς; Εἶχες μαντεύσει τὴν αἰτίαν;

ΜΑΡΙΟΣ. Νὰ μαντεύσω;

ΠΑΥΛΟΣ. "Ηξεύρεις τίποτε περὶ αὐτοῦ τοῦ ἕρωτος;

ΜΑΡΙΟΣ. "Αφες το αὐτό. Λέγε παρακάτω. Μὴ ταράττεσαι ματαίως.

ΠΑΥΛΟΣ. "Οχι, άπάντησε. "Ηξευρες... . . .

ΜΑΡΙΟΣ. Είχον παρατηρήσει... πώς ο Λουδοβίκος... δὲν ήτο πάντοτε, δύναται έπρεπε.

ΠΑΥΛΟΣ. Καὶ δὲν μου τὸ εἶπες;

ΜΑΡΙΟΣ. Τι είχον νὰ σου εἰπῶ; "Οταν τοιαῦτα πράγματα άνακοι- νοῦνται εἰς δεύτερα πρόσωπα, φαίνονται χειρότερα ἢ όσον είναι ἐν τῇ πραγματικότητι." Αλλως τε πιθανὸν καὶ νὰ ἔπλανωμην. Έγὼ σάς βλέπω πραγματικότητι. "Αλλως τε πιθανὸν καὶ τὴν "Ανναν ἐπ' ὀλίγον, ἐφ' ὅσον μένετε ἐν τῇ ἔξοχῃ." "Οταν καὶ σὲ καὶ τὴν "Ανναν ἐπ' ὀλίγον, ἐφ' ὅσον μένετε ἐν τῇ ἔξοχῃ." "Οταν σὺ δὲποῖς ζῆς πάντοτε πλησίον της, οὐδέν παρετήρησες... ." "Αλλως τε ἡ "Αννα εἰς οὐδένα αἴνθρωπον ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ πιστεύσῃ... . . .

ΠΑΥΛΟΣ. "Ω! Ή "Αννα! Ή "Αννα είναι ἀγία. Πάντοτε ώς τοιαύτην τὴν ἔξελαμβάνον... . . . Σήμερον δύμως... . . .

ΜΑΡΙΟΣ. Σήμερον;

ΠΑΥΛΟΣ. Εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον εύρισκω ἐπιστολήν, ἐπὶ τοῦ φακέλ- λου τῆς δύοις ἀναγνωρίζω τὴν γραφὴν τῆς "Αννας.

ΜΑΡΙΟΣ. 'Αλλὰ είναι πολὺ φυσικὸν νὰ γράψῃ ἡ "Αννα εἰς τὸν ἔξα- δελφόν μας.

ΠΑΥΛΟΣ. Βεβαίως πολὺ φυσικόν... . . . "Ανέγνωσα μάλιστα τὴν ἐπι- στολὴν—είναι ἁδῷ (Ο Μάριος τείνει νὰ τὴν λάβῃ). "Οχι! "Ακουσε στολὴν—είναι ἁδῷ (Αναγνώσκει). «Μοὶ γράφεις» (Ουιλετ) "Ανευ προσφωνή- τι γράφει! (Αναγνώσκει). «Μοὶ γράφεις, δτι, δὲν σου ἀπαντήσω, θὰ σεως! (Αναγνώσκει). «Μοὶ γράφεις, δτι, δὲν σου ἀπαντήσω, θὰ ἐπιστρέψῃς ἀμέσως. 'Αγαπῶ τὸν σύζυγόν μου. Αύτὴ είναι ἡ ἀπάντησις μου. Δὲν ἔχω νὰ σου εἴπω δλλο τι περισσότερον παρὰ αὐτό. Καὶ θὰ τὸ μου. Δὲν ἔχω νὰ σου εἴπω δλλο τι περισσότερον παρὰ αὐτό. Καὶ θὰ τὸ επαναλαμβάνω καὶ πάλιν καὶ πάντοτε. Σὲ ἔξορκίζω νὰ μή με ταρά- της. "Αννα.»

ΜΑΡΙΟΣ. Χμ!

ΠΑΥΛΟΣ (μεταξὺ τῶν δδόντων). Τὸν ἄθλιον! "Ω! Κατεῖχε πάσσαν ἰδιότητα ἐξ ἔκεινων, σὲ δύοις δύνανται νὰ παρασύρουν μίαν γυναῖκα. "Ητο νεώτερός μου καὶ ώριότερος καὶ πλήρης νεανικοῦ πυρὸς καὶ ἀνδρι- κῆς ὥρμης.

ΜΑΡΙΟΣ. Τίνα χρονολογίαν φέρει ἡ ἐπιστολή;

ΠΑΥΛΟΣ. 'Ο Λουδοβίκος ἦτο ἀρκετά καλός, φύτε νὰ μᾶς καταστήσῃ γνωστὴν καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν. Κάτωθεν αὐτῆς ἔγραψε διάτ μολυβδίος «'Ελλήφη τὴν 20 Ιουνίου εἰς τὰς 11 π. μ.». Ηφό τῆς δωδεκατηνής ηγύπτιανης.

ΜΑΡΙΟΣ. Τὸν κακόμοιρο! Είναι φανερὸν δτι τὸ ἔκαμεν ἐν ἔξαψει παραφροσύνης.

ΠΑΥΛΟΣ. 'Εννοεῖς, δτι δὲν περιωρίσθην εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Εὔρον ἀκόμη τέσσαρας ἐπιστολάς, ἀναφερομένας εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθε- σιν καὶ γραμμένας κατὰ τὸν αὐτὸν ἀρνητικὸν τρόπον. Ή πρώτη είναι γραμμένη πρὸ τοιῶν ἐτῶν... . . . 'Ανάγνωσε μόνος σου.

ΜΑΡΙΟΣ. "Οχι, σχ!

ΠΑΥΛΟΣ. Ακουσε λοιπόν... . . .

ΜΑΡΙΟΣ. "Οχι! Γνωρίζω τὸν χαρακτῆρα τῆς νύμφης μου καὶ δὲν

ἔχω ἀνάγκην οὐδεμιᾶς ἀποδεῖξεως περὶ τῆς ἐντιμότητος αὐτῆς. Διατί νὰ ἐπανεργώμεθα εἰς αὐτὰς τὰς ἐπιστολὰς; Εἴναι ήδη ἀρκετὰ λυπηρόν, ὅτι⁵ ἔλαθες γνῶσιν αὐτῶν.

ΠΑΥΛΟΣ. Λυπηρόν! . . . "Αν, συμφώνως πρὸς τὴν γνώμην σου, ἐκαὶ οὐτὰς ἐπιστολὰς καὶ ήμέραν τινα ἐμάνθανόν τι περὶ τοῦ ἔρωτος τούτου, τις θὰ ήδυνατο νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν σκέψιν . . . ;

ΜΑΡΙΟΣ. "Αν τὸ ὑποπτεύεσσο πρὸς ἐνὸς ἔτους, ίσως δὲν θὰ ἐγίνετο ὅτι⁶ τι ἔγεινε. "Εκαμψ ἀσχημα νὰ μή σου ἀνοίξω τὰ μάτια. "Αν ἀπεμακρύνετο μακράν σας δὲ Λουδοβίκος, ίσως δὲν θὰ ἔχανε τὴν ζωήν του.

ΠΑΥΛΟΣ. Ἀλλὰ αἱ ἀποδεῖξεις θὰ ἔλειπον.

ΜΑΡΙΟΣ. Η ἡσυχία σου ὅμως ήτο πολύτιμος.

ΠΑΥΛΟΣ. Δὲν θὰ θελήσης βεβαίως νὰ μὲ ταράττῃ ἡ τύχη τοῦ Λουδοβίκου . . .

ΜΑΡΙΟΣ. Δὲν διμιλῶ περὶ αὐτοῦ.

ΠΑΥΛΟΣ. Περὶ τίνος λοιπόν;

ΜΑΡΙΟΣ. Περὶ τῆς συζύγου σου. Συλλογίσου εἰς ποίαν φεβεράν ψυχικὴν κατάστασιν πρέπει νὰ εὑρέθη.

ΠΑΥΛΟΣ. Πιστεύεις, ὅτι δὲ θάνατος τοῦ Λουδοβίκου ήτο; . . .

ΜΑΡΙΟΣ. Ἄναμφιβόλως.

ΠΑΥΛΟΣ. Παρετήρησα, ὅτι πράγματι ήτο πολὺ μελαγχολική, ὅχι ὅμως τεταραγμένη.

ΜΑΡΙΟΣ. Παρατηρεῖς μόνον τὴν στιγμιαίαν, ὅχι τὴν χρονίαν ἀντισυχίαν τῆς ψυχῆς. Ἀλλως τε ἡ "Αννα" ἔχει τὴν⁷ δύναμιν νὰ γείνεται κυρί⁸ ἔχατη.

ΠΑΥΛΟΣ. "Ητον ἐδῶ ἀκριβῶς, ὅταν δὲ Δήμαρχος μοῦ ἔφερεν αὐτὰς τὰς ἐπιστολὰς. Ἀλλ' ἔφυγεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

ΜΑΡΙΟΣ. Δὲν γνωρίζει, ὅτι σὺ ἀνέγνωσες; . . .

ΠΑΥΛΟΣ. Θὰ τὸ ὑποθέσῃ.

ΜΑΡΙΟΣ. "Οχι, δὲν τὸ πιστεύω. Καὶ ἐν πάσαι περιπτώσει θὰ σὲ εἶναι εὐγνώμων, ἀν κάμης ὥσταν μὴ ἐγνώριζες τίποτε.

ΠΑΥΛΟΣ. Σὲ παρακκλῶ, ὅχι τοιαύτας λεπτολογίας! "Οτι ἔκαμεν ἡ "Αννα, τὸ ἔκαμε δι' ἐμέ. Ἐγὼ λοιπὸν ὄφείλω νὰ τῆς εἰμαι εὐγνώμων. Δι' ἐμὲ τὸ ἔκαμε, δι' ἐμὲ μόνον, τὸ ἐννοεῖς;

ΜΑΡΙΟΣ. Τίς λέγει τὸ ἐννατίον;

ΠΑΥΛΟΣ. "Αν σὲ ἤκουε κανεῖς, θὰ ἔλεγεν ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις εἶναι ἀτύχημα. Τι μεταβολὴν φέρει αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις; Ο Λουδοβίκος εἶναι πρὸς ἐνὸς μηνὸς ἀποθημένος. Η πρώτη θλῖψις παρῆλθε. Καὶ ὅτι ὅλη ἡ ἱστορία αὐτὴ διέμενεν ἀγνωστος, αὐτὸς δὲν θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ζωήν. Δὲν κατώρθωσε νὰ μοῦ ἐπιφέρῃ τὴν συμφοράν, τὴν ὄποιαν ἐμελέτησε. "Ας ἀναπαυθῇ ἐν εἰρήνῃ. Εν τούτοις μοὶ μένει τούλαχιστον ἡ βεβαιότης περὶ τῆς ἀγάπης τῆς συζύγου μου, καὶ αὐτὴ ἡ βεβαιότης — ὀπωσδήποτε καὶ ἀν τὴν θεωρής σὺ — μ' εὐχαριστεῖ ὡς τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν, ἐξ ὅσων ἡδύναμην ν' ἀπολαύσω.

ΜΑΡΙΟΣ. Καλά. "Αν σὺ⁹ σαι εὐχαριστημένος, εἰμαι κ' ἐγώ.

ΠΑΥΛΟΣ. Καὶ τώρα ἔτοιμασε τὰ πράγματά σου.

ΜΑΡΙΟΣ. "Α! 'Αλήθεια! Αὔριον δὲν δύναμαι νὰ φύγω.

ΠΑΥΛΟΣ. Δὲν δύνασαι;

ΜΑΡΙΟΣ. 'Ο μηχανικός ήλθεν. Μεθύκυριον είναι συνεδρίασις τῆς ἐπὶ τῶν ὑδροχυλικῶν ἕργων ἐπιτροπῆς.

ΠΑΥΛΟΣ. "Αφες την.

ΜΑΡΙΟΣ. Δὲν δύναμαι. Είμαι δὲ πρόεδρος.

ΠΑΥΛΟΣ. Εἶχεν δρισθῆ νὰ φύγωμεν σήμερον. Τὸ ἀναβάλλομεν δι' αὐτῶν χάριν σου.

ΜΑΡΙΟΣ. Τι νὰ κάμω; Πρέπει νὰ θέσω εἰς τάξιν τὰ πράγματα.

Πρόκειται μόνον περὶ τριῶν ή τὸ πόλὺ τεσσάρων ἡμερῶν.

ΠΑΥΛΟΣ. Χμ! . . . 'Εν τῷ μεταξύ δυνάμεθα ἐγὼ καὶ ή "Αννα νὰ πάμε. Τί λές; 'Η ἔξοχή, τὴν διποίκην ἐνοικιάσαμεν τὸ παρελθόν καλοπάμε. Τί λές; Φύγετε τὴν διάθεσίν μας ἀπὸ δεκατεσσάρων ἡμερῶν. Σὺ ἔργεσαι κατῆρι, είναι εἰς τὴν διάθεσίν μας ἀπὸ δεκατεσσάρων ἡμερῶν. Βραδύτερον, ἂμα ἥσαι ἐλεύθερος. . . . Καὶ ἀφ' εὑ δὲν θὰ ἔλθῃς μαζύ βραδύτερον, οὐδὲν δυνάμεθα νὰ φύγωμεν σήμερον τὸ ἑσπέρας. (Μεθ' δρομῆς μας, ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ φύγωμεν σήμερον τὸ ἑσπέρας. Αὐτὰ αἱ ἐπιστολαὶ . . . ἐγειρόμενος). Πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶ ἐντεῦθεν. . . . Αὐτὰ αἱ ἐπιστολαὶ . . .

ΜΑΡΙΟΣ. Καῦσε τας. Δός μου τας.

ΠΑΥΛΟΣ. "Ω! "Οχι, σχι ἀκόμη.

ΜΑΡΙΟΣ. Φύγε, φύγε σήμερον τὸ ἑσπέρας, είναι καλλιτερον. 'Αλλα θὰ ἔτοιμασθῇ ή "Αννα τόσῳ γρήγορα;

Σ Κ Η Ν Η ΤΡΙΤΗ

ANNA καὶ οἱ ἀνωτέρω

ANNA (εἰσερχομένη). Εἰς τί νὰ ἔτοιμασθῶ;

ΜΑΡΙΟΣ. "Ελεγχεις τὸν Παῦλον, δτι ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω αὐτῶν καὶ σεῖς δὲν δύνασθε νὰ περιμένετε. "Αυτοὶ αἱ ἐργασίαι μου μοὶ τὸ πειτρέψουν, ἔρχουμαι μάτερον. Τί λέγεις;

ANNA (Διευθύνει τὸ βλέμμα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ γραφείου. Άλλα μένει ἐν ἀποστάσει τινὶ ἀπ' αὐτοῦ). "Οπως θέλετε.

ΠΑΥΛΟΣ. 'Αφ' εὑ δ Μάριος ὄφειλει νὰ μείνῃ ἐδῶ, νομίζω καλὸν σήμερον τὸ ἑσπέρας νὰ φύγωμεν.

ANNA. Τόσῳ γρήγορα;

ΠΑΥΛΟΣ. Τα πράγματα ἥσαν ἡδη ἔτοιμα.

ΜΑΡΙΟΣ. Κερδίζετε μίαν ἡμέραν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν είναι καλλιτερον νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς τὴν νύκτα. Είναι σελήνη. Τὸ ταξείδιον τοῦ 'Αγίου Γεωργίου είναι μαγικόν.

ANNA. Καλά.

ΜΑΡΙΟΣ (εἰς τὸν Παῦλον). Τότε πηγαίνω ἀμέσως καὶ σᾶς στέλλω ἓνα ἀγάξι οὐδὲ σήμερον τὸ ἑσπέρας. Πότε φεύγεις δια τὴν Πόλιν;

ΠΑΥΛΟΣ. Εἰς τας ἐπτά καὶ είκοσι.

ΜΑΡΙΟΣ. Τότε ἡ ἀμαξία πρέπει νὰ ἔναι εἰς τὰς ἔξ έδω. (*Εἰς τὴν Αὐγανήν*). Θέλετε νὰ στείλω νὰ σᾶς βοηθήσουν διὰ νὰ ἐτοιμάσητε τὰ πράγματα;

ΑΝΝΑ. Ναι, σὲ παρακαλῶ.

ΜΑΡΙΟΣ (*ἀπέρχομενος*). Τότε θὰ γευματίσωμεν εἰς τὰς πέντε;

ΠΑΥΛΟΣ. Ναι.

(*Ό Μάριος ἀπέρχεται*)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΝΝΑ, ΠΑΥΛΟΣ

(Παῦσις. "Η Αννα κάμνει βήματά τινα πρὸς τὸ γραφεῖον. Ο Παύλος τὴν πληγὴν μεθ' ὅρμῆς, πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὴν ἀσπάζεται)

ΑΝΝΑ (*ἀποσυρομένη μετὰ σφοδρότητος*). "Α !

ΠΑΥΛΟΣ (*ἐκπεπληγμένος*). "Αννα !

ΑΝΝΑ. Εὔρες μίαν ἐπιστολὴν ἴδιαν μου εἰς ἐκεῖνο τὸ χαρτοφυλάκιον. Δὲν εἶναι ἔτσι ;

ΠΑΥΛΟΣ. Ναι.

ΑΝΝΑ. Τὴν ἀνέγνωσες ;

ΠΑΥΛΟΣ. Ναι.

ΑΝΝΑ. Παῦλε, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς, ὅτι περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος οὐδέποτε θὰ μοὶ ὅμιλήσῃς, οὔτε ἀμέσως, οὔτε ἐμμέσως, οὔτε διὰ λόγου, οὔτε διὰ βλέμματος, οὐδέποτε νὰ μοὶ ὅμιλήσῃς, οὔτε νὰ ὑπαινιχθῆς τι.

ΠΑΥΛΟΣ. Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

ΑΝΝΑ. Δὲν θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου.

ΠΑΥΛΟΣ. "Ω !

ΑΝΝΑ. Δὲν θὰ τὴν τηρήσῃς. Σὲ γνωρίζω . . . Τί δυστύχημα νὰ μάθης αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ! "Ηλπίζα τόσον πωλύ, ὅτι θὰ σοὶ ἔμενεν ἀγνωστὸν ! 'Αλλ ' ἀμα εἰσῆλθον παρετήρησα ἀμέσως ὅτι τὸ ἐγνώριζες . . . Τὸ ἀνέγνωσα εἰς τὴν φυσιογνωμίαν σου. Δὲν ἥδυνασο νὰ κρύψῃς τὴν στενοχωρίαν σου . . . Σὲ γνωρίζω τόσῳ καλά ! (*Παῦσις*).

ΠΑΥΛΟΣ. Εἶναι παράδοξον ! Αἰσθάνομαι ἐνώπιόν σου ἀληθινά . . . κακοίαν δειλίαν καὶ ἐπιφυλακτικότητα. Θέλω νὰ σοῦ εἴπω κατὶ καὶ δύμας συλλογίζομαι : Πρέπει νὰ τῆς τὸ εἶπω ; Δὲν θὰ ᾔτο καλλίτερον νὰ σιωπήσω ; . . . Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποῦ αἰσθάνομαι αὐτὴν τὴν κατάστασιν . . . "Εγχειρεν ἀνάγκην καὶ οἱ δύο ἀναψυχῆς τινος.

ΑΝΝΑ. 'Αλλὰ σήμερον δὲν δύναμαι ν ' ἀναχωρήσω.

ΠΑΥΛΟΣ. Δὲν δύνασαι ; 'Ἐν τούτοις εἶπες . . .

ΑΝΝΑ. 'Εσκέφθην καλλίτερον. Δὲν ἔχω τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον διὰ νὰ πρετειμασθῶ.

ΠΑΥΛΟΣ. "Εγχειρεν ὄκτὼ ὥρας.

ΑΝΝΑ. Εἶμαι κουρασμένη.

ΠΑΥΛΟΣ. Καὶ ὁ Μάριος ἐνοικίασεν ἦδη ἀμαξῖαν.

ΑΝΝΑ. Δύναται νὰ τὴν κρατήσῃ δι’ ἀλλην ἡμέραν.

ΠΑΥΛΟΣ. Αὔριον τούλαχιστον.

ΑΝΝΑ. Σήμερον κατ’ οὐδένα τρόπον.

ΠΑΥΛΟΣ. Τί θὰ εἰπῇ ὁ Μάριος; Φχίνεται δὲ εἶναι ιδιοτροπία ἐκ

μέρους σου.

ΑΝΝΑ. "Ω! Ὁ Μάριος θὰ ἔννοισθε.

ΠΑΥΛΟΣ. Καλλίτερον ἀπὸ μέ;

ΑΝΝΑ. Δὲν ἥθελα νὰ εἰπῶ αὐτό.

ΠΑΥΛΟΣ. "Αννα, δὲν μου συγχωρεῖς, δὲ τι ἀνέγνωσα αὐτὰς τὰς ἐπι-

στολάς.

ΑΝΝΑ. Βλέπεις, δὲ τι ὅμιλεις ἥδη περὶ αὐτῶν; . . . "Οχι, ὅχι, ὅχι, πτωχέ μου Παῦλε, δὲν εἶναι αὐτό. Δὲν ἔχω νὰ σου συγχωρήσω τίποτε. Πίστευσέ με, δὲν αἰσθάνομαι οὔτε ὄργην, οὔτε πικρίαν. Ὁ Θεὸς γνωρίζει τι θὰ ἔδιδα διὰ νὰ μὴ μαθῆς τίποτε. Χάριν σου, διὰ τὸ ιδικόν σου ζει τι θὰ ἔδιδα διὰ νὰ μὴ μαθῆς τίποτε. Χάριν σου, ὅχι χάριν μου. 'Αλλ' αἰσθάνομαι, δὲ τὸ καλόν. Διὰ τὴν ἡσυχίαν σου, ὅχι χάριν μου. 'Ανευ ἀνάγκης ἔγεινε δρᾶμα, θὰ τὸ ιδῆς. μίαν φοράν, ἀργά ἢ γρήγορα..." "Ανευ ἀνάγκης ἔγεινε δρᾶμα, θὰ τὸ ιδῆς.

ΠΑΥΛΟΣ. Τι θέλεις νὰ εἰπῆς;

ΑΝΝΑ. Δὲν ἥξεύρω, μὴ διδῆς προσοχὴν — συγγνώμην. (Θέλει νὰ ξέλθῃ)

ΠΑΥΛΟΣ. Φεύγεις;

ΑΝΝΑ. Ναι.

ΠΑΥΛΟΣ. Λοιπόν, θὰ φύγωμεν αὔριον ἢ ὅχι;

ΑΝΝΑ. "Εγχωρεῖν καιρὸν νὰ σκεφθῶμεν.

ΠΑΥΛΟΣ. "Ω, βεβήκιως.

("Η "Αννα ἀπέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΠΑΥΛΟΣ, εἶτα ΜΑΡΙΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ (μετά τινα παῦσιν). "Ανευ ἀνάγκης δρᾶμα! (Στηρίξει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν δύο χειρῶν).

ΜΑΡΙΟΣ. 'Η ύπηρέτριξ θὰ ἔλθῃ ἀμέσως. Ήτο εἰς τὴν βρύσιν. Ποῦ εἶναι ἡ "Αννα;

ΠΑΥΛΟΣ. Εἶναι ἔξω.

ΜΑΡΙΟΣ. Λοιπόν ἀπόβαλε αὐτὰς τὰς ιδέας! Τὸ ταξεῖδι θὰ σου φέρῃ καλὴν διάθεσιν.

ΠΑΥΛΟΣ. Δὲν φεύγομεν.

ΜΑΡΙΟΣ. Διατί;

ΠΑΥΛΟΣ. "Η "Αννα δὲν θέλει.

ΜΑΡΙΟΣ. Διατί; Δὲν πιστεύω νὰ τῇ εἰπεις; . . .

ΠΑΥΛΟΣ. Τὸ ἐνόησε . . . Μὲ ἡρώτησε . . . δὲν ἥδυνάμην νὰ εἴπω ψεύματα.

ΜΑΡΙΟΣ. Σὲ ἡρώτησεν αὐθορμήτως, χωρὶς νὰ τὴν εἰπῆς τίποτε;

ΠΑΥΛΟΣ. Κάμε μου τὴν χάριν, μὴ μὲ ὑποβάλῃς καὶ εἰς ἀνάκρισιν.
"Αν ἥξευρες πῶς ἀναγινώσκει εἰς τὴν ψυχήν μου!"

ΜΑΡΙΟΣ. Θέλεις νὰ δημιλήσω μαζύ της; "Εχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι
τὰ πάντα θὰ γείνουν χειρότερο, ὅτι μείνετε ἐδῶ.

ΠΑΥΛΟΣ. Προσπάθησε! Τις ἥξευρει. Τὴν ἐννοεῖς τόσῳ καλά. Μάλι-
στα τὸ εἶπε καὶ ἡ ίδια.

ΜΑΡΙΟΣ. 'Αλλὰ μοῦ ὑπόσχεσαι, ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ δὲν θὰ στενοχω-
ρῆσαι τόσῳ πολὺ;

ΠΑΥΛΟΣ. Τὶ νὰ σου ὑποσχεθῶ; Δὲν εἶναι εἰς τὸ χέρι μου... Καθὼς
τὸ εἶπε καὶ ἡ "Αννα... Μὲ γνωρίζει... Δὲν μὲ γνωρίζεις;

ΜΑΡΙΟΣ. Εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν της;

ΠΑΥΛΟΣ. Πιστεύω.

ΜΑΡΙΟΣ. "Αφησέ με νὰ ἐνεργήσω ἔγώ.

ΠΑΥΛΟΣ. 'Αλλὰ σὲ παρακαλῶ, ὅτι... "Οχι—οχι! Πήγαινε, θὰ
ἰδοῦμε!

Σ Κ Η Ν Η Ε Κ Τ Η

ΠΑΥΛΟΣ, εἶτα KATINA

ΠΑΥΛΟΣ. (Άναγινώσκει αὖθις λίαν βραδέως καὶ μετὰ προσοχῆς
τὴν ἐπιστολήν, τῆς δοποίας τονίζει ἑκάστην λέξιν). «Μοὶ γράφεις ὅτι,
ὅτι δὲν σου ἀπαντήσω, θὰ ἐπιστρέψῃς ἀμέσως». (Όμιλεῖ). Μοὶ γράφεις!
Χα! Ποῦ νὰ ἔρω αὐτὴν ἡ ἐπιστολή; (Άναγινώσκει). «'Αγαπῶ τὸν σύ-
ζυγόν μου. Αὐτὸς εἶναι ἡ ἀπαντησίς μου. Δὲν ἔχω νὰ σου εἴπω ἄλλο τι
περισσότερον παρὰ αὐτὸς καὶ θὰ τὸ ἀπαντάμενόν τοι
πάντοτε. Σ' ἔξορκίζω νὰ μὴ μὲ βασανίζῃς». (Όμιλεῖ). Σ' ἔξορκίζω νὰ μὴ
μὲ βασανίζῃς! (Κινεῖ τὴν κεφαλήν).

KATINA. Τί ωρίζετε, Κύριε;

ΠΑΥΛΟΣ. Επὶ τοῦ παρόντος δὲν σὲ χρειαζόμεθα πλέον. "Οταν εἶναι
ἀνάγκη, θὰ σὲ φωνάξωμεν.

KATINA. Μὲ τὸ συμπαθεῖσι, Κύριε, εἶναι ἀληθεια ὅτι λένε εἰς τὸ χωριό;

ΠΑΥΛΟΣ. Τί πρόγυμα;

KATINA. "Οτι δὲ Δήμαρχος σᾶς ἔστειλε χθὲς ἔνα γράμμα τοῦ μακα-
ρίτου Λουδοβίκου μὲ χρήματα πολλὰ διὰ τοὺς πτωχούς;

ΠΑΥΛΟΣ. Τί εἶναι αὐτὰ ποῦ λέει;

KATINA. Τὸ ἔλεγχο μάλιστα ἡ ὑπηρέτρια τοῦ Δημάρχου εἰς τὴν βρύσιν.

ΠΑΥΛΟΣ. Δὲν εἶναι τίποτε ἀπ' αὐτὰ ἀληθές. Τὸ ἥξεύρει μάλιστα
καὶ δὲ Δήμαρχος...

KATINA. "Ω! Τοῦτο δὲν θὰ ἥτανε παράξενο! Ο κύριος Λουδοβίκος
δὲν ἥρχετο συχνὰ εἰς τὸ χωριό· ἀλλ' ὅταν ἥρχετο, ἥτανε γενναιόδωρος.

ΠΑΥΛΟΣ. Τοῦτο μὲν εὐχαριστεῖ.

KATINA. Ακόμη τὸν περασμένο χρόνο, ὅταν ἡ χήρα Λιθεράτα

ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν νὰ εῦρῃ τὸν οὐνόν της, τότε τῆς ἐδώκατε σεῖς πενήντα δραχμάς, δὲν εἶναι ἔτσι; Ο μακαρίτης Λουδοβίκος ὅμως τῆς ἐδώκε ἑκατό.

ΠΑΥΛΟΣ. Τί λέει αὐτοῦ, ἀνήστη! Αὐτὸς δὲν ἦτο ἐδῶ τότε.

ΚΑΤΙΝΑ. Βέβαια, ἐδῶ ήτανε. Τὸν εἶδος ἐγὼ ή ίδεια. Ἡλθε τὴν ἡμέραν ποὺ ἔφυγε ἡ Λιθεράτα.

ΠΑΥΛΟΣ. Α! Τὴν αὐτὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἀνεγχώρησα μὲ τὴν γυναῖκα μου;

ΚΑΤΙΝΑ. Σεῖς ἔφύγατε τὸ πρωΐ, καὶ τὸ ἀπόγευμα ἦλθεν αὐτός.

ΠΑΥΛΟΣ. Εἰς τὴν ἔπαυλίν του;

ΚΑΤΙΝΑ. "Οχι, οχι, ἐδῶ· ἀλλὰ συνήντησε μόνον τὸν κύριον Μάριον. Ἐλυπήθη πολύ, δὲν εὗρε τὸν Κύριον καὶ τὴν Κυρίαν καὶ τὸ ἐσπέρας ἀνεγχώρησε.

ΠΑΥΛΟΣ. Μπα! Αὐτὸς δὲν τὸ ἡξευρχ... Τότε ἔχεις δίκαιον... Λατιπὸν ἦτον ἐδῶ;... Ναι, ἔχεις δίκαιον... "Ω! Ἡτο πολὺ μεγαλύψυχος. Αργήκε ὅλην του τὴν περιουσίαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

ΚΑΤΙΝΑ. Ναι, Κύριε, ἀλλὰ τὸ νοσοκομεῖον, ξέρετε...

ΜΑΡΙΟΣ (ἔσωθεν καλῶν). Κατίνα!

ΚΑΤΙΝΑ. "Εφθασα!

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΜΑΡΙΟΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω

ΜΑΡΙΟΣ (εἰς τὴν Κατίναν). Πήγαινε εἰς τὴν Κυρίαν "Αγγαν. (Η Κατίνα ἀπέρχεται. Πρὸς τὸν Παῦλον). Επεισα τὴν "Αγγαν διὰ τὸ ταξεῖδι.

ΠΑΥΛΟΣ. Α! 'Αλήθεια! Τί εὐτύχημα νὰ ἔχῃ κανεὶς τοιούτον συνήγορον!

ΜΑΡΙΟΣ. Καὶ καθὼς βλέπεις δὲν μοῦ ἔπεσε βαρύ.

ΠΑΥΛΟΣ. Στοιχηματίζω, δὲν μαντεύω πῶς τὰ κατάφερες!

ΜΑΡΙΟΣ. "Ω! Πολὺ εὔκολα! Τη...

ΠΑΥΛΟΣ. "Οχι! "Αφησε νὰ σοῦ εἰπῶ... Απεφάσισες νὰ ἔλθης μαζύ μας, δὲν εἶναι ἔτσι;

ΜΑΡΙΟΣ. 'Ακόμα καὶ αὐτὸς ἔγεινε. Σὲ δυσκαρεστεῖ αὐτό;

ΠΑΥΛΟΣ. Τί λέει αὐτοῦ; "Οσῳ περισσότεροι εἴμεθι, τόσῳ καλλίτεροι! Δὲν πηγάνιομεν τάχα νὰ δικαιεδάσωμεν;... Ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς φύσεως, τὰ ταξείδια, τὰ ξενοδοχεῖα, ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ ὥραια, ἥτις φύσεως! Δὲν θέλομεν δὲν νὰ σωθῶμεν διὰ φυγῆς διὰ νὰ ἀλλάξῃ συντροφία! Δὲν θέλομεν δὲν νὰ σωθῶμεν διὰ φυγῆς διὰ νὰ ξυείχ μόνοι μας.

ΜΑΡΙΟΣ. Τί εἶναι αὐτὰ ποῦ λέει;

ΠΑΥΛΟΣ (πλησιάζων τὸν Μάριον καὶ προσβλέπων αὐτὸν ἀτενᾶς). Ναι, νὰ σωθῶμεν, έννοεῖς; Νὰ φύγωμεν, δπως ἡ "Αγγα κ' ἐγὼ εἰς προηγούμενη ἔτη ἐκάμυψαμεν.

ΜΑΡΙΟΣ. Δεν έννοιω τίποτε.

ΠΑΥΛΟΣ. Δεν μου είπες, ότι δε Λουδοβίκος κατά τό παρελθόν είτος ήτον έδω . . . ούτε ποίκιλη μέραν ήτο έδω.

ΜΑΡΙΟΣ. Δεν ήξενύω, δεν ένθυμοσύμαι.

ΠΑΥΛΟΣ. "Ω! Μή κάμνης έτσι. Σὲ παρακαλῶ. Τὸ ἐγνώριζες, ἐγνώριζες ότι ή "Αννα ήθελε ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Ἐλευθίαν διὰ νὰ φύγῃ μακράν ἑκένου καὶ ἔγω μετέβην μετ' αὐτῆς. Βλέπεις τώρα; 'Ο σύζυγος ἀναχωρεῖ μετά τῆς γυναικός του, ἐπειδὴ δὲ ἀλλος ἔρχεται!

ΜΑΡΙΟΣ. "Ε! Καὶ ἀν ήτο αὐτό; Τοῦτο δὲν σὲ φωτίζει οὔτε περιστότερον, ούτε ὀλιγάτερον ἀπὸ δὲ τι σὲ ἐφώτισκαν αἱ ἐπιστολαῖ.

ΠΑΥΛΟΣ. "Ω! "Οχι. 'Ολιγὸν περισσότερον. Κατι περισσότερον. "Ενα λιθαράκι ἐπὶ τοῦ ἀλλού, καὶ ἐν ἀλλῷ σχηματίζουν βάρος, τὸ διποῖον κατασυντρίβει ἔνα ζήνθρωπον. Βεβαίως τοῦτο φωτίζει κατι περισσότερον. Μεταξὺ ἀπομακρύσεως καὶ φυγῆς ὑπάρχει δικρότης. Δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. "Ισταται κανεὶς μακράν ἀπέναντι τῶν φορτικῶν, ἀλλ' ὅταν κανεὶς φεύγῃ, σημαίνει, ότι ὑπάρχει αἰτία φόβου.

ΜΑΡΙΟΣ. Εἶσαι δὲ πρῶτος ζήνθρωπος, δὲ διποῖος διατίθεσκι κακῶς, διότι σύζυγός του ἔκαμε τὸ καθηκόν της.

ΠΑΥΛΟΣ. Χμ! Καθηκον! Λέξις μισητή!

ΜΑΡΙΟΣ. "Αν ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον ἔντιμος γυνή. . .

ΠΑΥΛΟΣ. Γυνὴ ή σύζυγος;

ΜΑΡΙΟΣ. Τὸ ἴδιο εἶναι.

ΠΑΥΛΟΣ. "Οχι, σχι, ή γυνὴ εἶναι διὰ πάντας, ή σύζυγος εἶναι δι' ἔμε μόνον. Πιστεύεις ότι νυμφεύεται τις μίαν γυναῖκα, διότι εἶναι ἔντιμος; "Οχι, οὐδέποτε. 'Ενυμφεύθην τὴν "Ανναν, διότι τὴν ἡγάπησα καὶ διότι ἐπίστευα, ότι μὲ νήσπα. 'Υπάρχουν χιλιάδες ἔντιμων γυναικῶν, ἀλλὰ μία μόνον εἶναι ἑκείνη, τὴν διποῖαν ἡγαπῶ, μία μόνον, ή διποία μ' ἡγαπᾷ. . . ἔὰν τοιοῦτον τι ὑπάρχῃ.

ΜΑΡΙΟΣ. 'Αλλά, Παῦλε!

ΠΑΥΛΟΣ. Καὶ ἀν ἡγάπα ἑκείνον; Λέγε, ἀν αὐτὴ τὸν ἡγάπα! "Αν ἐκ καθήκοντος τὸν ἀπέκρουσεν; 'Ωμιλησε! Τι γίνομαι ἐγὼ τότε; "Αν ἡδύναμην νὰ τὸν πολεμήσω!... 'Αλλ' εἶναι νεκρὸς καὶ ἀπέθηκεν ἐξ ἔρωτος πρὸς αὐτήν. "Αν αὐτὴ τὸν ἡγάπα, δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν οὐδεμίᾳ δύναμις ίκανη ν' ἀποσπάσῃ τὴν εἰκόνα του ἀπὸ τὴν καρδίαν της.

ΜΑΡΙΟΣ. Τὸ πιστεύεις;

ΠΑΥΛΟΣ. Δὲν ήξενύω. Καὶ αὐτὸ δὲ εἶναι, ότι δὲν ήξενύω! Καὶ θέλω νὰ τὸ μάθω. Θέλω νὰ μοὶ τὸ εἴπη καθηρά ἡ ιδία. Καὶ θέλω μοὶ τὸ εἴπη... Καὶ ἀν τὸν ἡγάπα; . . . "Ω! βεβαίως. Τοῦτο θὰ ήτο θαυμασιώτερον! "Ολος δὲ κόσμος εἴρεται νὰ θυμάσῃ! Μεγάλη ίκανοποίησις δι' ἔμε! "Ω! Θά τὴν ἔθκυψαζον καὶ ἔγω, ἀφ' οὐ, ἐν φ' ἡδύνατο νὰ μ' ἀπατήσῃ ἐξ ὀλοκλήρου, μὲ ἡπάτησε μόνον ἐν μέρει.

ΜΑΡΙΟΣ. Εἶσαι παράφρων!

ΠΑΥΛΟΣ. 'Αλλά δὲν βλέπεις λοιπόν, ότι τῇ εἰμαι μισητός;

ΜΑΡΙΟΣ. "Ω! Θεέ μου!

ΠΑΥΛΟΣ. Βεβαίως, μισητός! Δέν ήσο έδω πρό μιας στιγμής. Δέν έπικαλείται τὴν συνδρομὴν σου διὰ νὰ μὲ έπιτηρήσῃ;

ΜΑΡΙΟΣ. Πλανάσαι... Σὲ δρκίζομαι δτι...

ΠΑΥΛΟΣ. Δέν σὲ πιστεύω... Πρέπει νὰ μοὶ τὸ εἶπη.
(Θέλει ν' ἀπέλθῃ)

ΜΑΡΙΟΣ. Τί κάμνεις;

ΠΑΥΛΟΣ. Θέλω νὰ τὴν ἐρωτήσω.

ΜΑΡΙΟΣ. "Οχι, Παῦλε.

ΠΑΥΛΟΣ. "Αφησέ με. (Καλεῖ μεγαλοφώνως). "Αννα! "Αννα!

ΜΑΡΙΟΣ. Είσαι ἀχάριστος.

ΠΑΥΛΟΣ. "Αν μ' ἀγαπᾷ, δέν θὰ τὴν βαρύνη τίποτε νὰ ἔλθῃ· ἀν ὅμως ἔξ ἐναντίας ἡγάπα ἐκεῖνον, τότε δέν τῇ ὄφειλω οὐδεμίαν χάριν.

Σ Κ Η Ν Η Ο Γ Δ Ο Η

ANNA καὶ οἱ ἀνωτέρω

ANNA. Μὲ ἐφώναξες;

ΠΑΥΛΟΣ. (Πρὸς τὸν Μάριον, δὲ διποῖος ἡγέρθη διὰ ν' ἀπέλθῃ). Μένε... Μάλιστα, "Αννα. "Ηθελον νὰ σ' ἐρωτήσω περὶ ἑνὸς πράγματος. Οικδήποτε καὶ ἀν ἥθελεν εἰσθαι ἡ ἀπάντησίς σου, θὰ σὲ πιστεύσω.

ANNA. Εἴμαι πεπεισμένη περὶ τούτου.

ΠΑΥΛΟΣ. Δέν εἶναι ἀληθεία, δτι παρεκάλεσες τὸν Μάριον νὰ ἔλθῃ μαζὺ μας; 'Εγγοω ὅχι σήμερον.

ANNA. Οὔτε σήμερον, οὔτε ἀλλοτε.

ΜΑΡΙΟΣ. Βλέπεις;

ANNA. Οὔτε τὸν παρεκάλεσα, οὔτε τῷ προέτεινα. Πρέπει ὅμως νὰ εἴπω... ἀν δὲ Μάριος δὲν ἤρχετο, οὔτε ἐγὼ θ' ἀνεγάρουν.

ΠΑΥΛΟΣ. Σήμερον. 'Αλλὰ πρὸ δέκα τεσσάρων ἡμερῶν;

ΜΑΡΙΟΣ. "Ακούσεις! Αὐτὸς εἶναι πράγματι γελοῖον! Σοῦ εἴπεν ἥδη...

ANNA. "Οχι, Μάριε, δὲν εἶναι ποσῶς γελοῖον! Εἶναι φυσικόν, δτι δὲ

Παῦλος ἐπιθυμεῖ νὰ μάθη... καὶ ἔχει δικαιώματα νὰ μ' ἐρωτήσῃ.

ΠΑΥΛΟΣ. Δέν εἶναι καθόλου πρόθεσίς μου νὰ κάψω χρῆσιν τῶν δικαιω-

μάτων μου.

ANNA. 'Ως πρὸς τοῦτο ἔχεις ἀδικον. 'Οφείλομεν νὰ καθιστῶμεν ἴσχυρὰ τὰ δικαιά μας καὶ νὰ σεβόμεθα τὰ τῶν ἀλλων. Πρὸ δέκα τεσσάρων ἡμερῶν θὰ ἀνεγάρουν μάλιστα μόνη μαζύ σου.

ΜΑΡΙΟΣ. "Ω Θεέ μου!

ΠΑΥΛΟΣ. 'Ερθεῖσος, δὲν εἶναι ἀληθές; δτι θὰ ἔλεγεν ὅχι!

ANNA. 'Αλλὰ ἡ πρότασις τοῦ Μάριου νὰ μαζὶ ἀκολουθήσῃ εἶναι δι' ἐμὲ ἀνακούρισις.

ΠΑΥΛΟΣ. Σημαίνει ἀρχ γε τοῦτο, δτι ἡ συντροφιὰ ἐμοῦ μόνου σου ἦτο δυσάρεστος;

ANNA. Δυσάρεστος ὅχι! 'Αλλὰ θὰ μὲ ἀνησύχει.

ΠΑΥΛΟΣ. Καὶ δύναται τις νὰ ἐρωτήσῃ διατί;

ΑΝΝΑ. Τώρα ναί. Διότι ἐπῆλθε δυστύχημα, τοῦ δποίου τὰ αἰτια σοῦ ἦσαν πρότερον ἄγνωστα, ἐν ᾧ ἦδη τὰ γνωρίζεις. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἀφ' ἣς τὰ ἔμφατες, εἴναι εὐνόητον, ὅτι ἐπρεπε νὰ ἥμαχε ἀνήσυχος. Χάριν τῆς εἰρήνης τῆς ἰδικῆς σου ἐπρεπε νὰ κρύψω τὴν ἀνησυχίαν μου καὶ εἶχον δικαίωμα πρὸς τοῦτο, διότι, ως πρὸς σέ, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μεριθῶ ἐμφατήν. Ἔννοεῖς ὅτι εἴναι πολὺ βαρύτερον νὰ κρυφθῇ τις, ὅταν εἴναι διαρκῶς μετ' ἄλλου, ἐνῷ ἡ παρουσία ἐνὸς τρίτου . . .

ΜΑΡΙΟΣ Βλέπεις, βλέπεις;

ΑΝΝΑ. 'Ο Μάριος εἶχε τὴν καλὴν ἴδεαν νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ.

ΠΑΥΛΟΣ. 'Ο Μάριος . . . Τί ἐγνώριζεν ὁ Μάριος;

ΑΝΝΑ. Δὲν ἤξενύρω.

ΠΑΥΛΟΣ. Δὲν σου ὡμίλησεν οὐδέποτε περὶ τοῦ Λουδοβίκου;

ΜΑΡΙΟΣ. Μὴ τοῦ ἀπαντᾶς; "Αννα, μὴ τοῦ ἀπαντᾶς. Μὴ μένης ἐδῶ . . . Εἴναι ἀσθενής. Δὲν ἔννοεῖ τί λέγει . . . Πτωχὴ Παύλε! . . . Θὰ περάσῃ —καὶ τότε βέβαια θὰ καταλάβῃ.

ΑΝΝΑ. "Αχ! "Οχι! εἴναι περιττόν!

ΠΑΥΛΟΣ. Τραγῳδία ἀνεύρητης! Δὲν ἔχει οὔτω "Αννα;

ΑΝΝΑ. 'Επιθυμεῖς ἄλλο τι;

ΠΑΥΛΟΣ. Ναί. Θέλω τὰς ἐπιστολάς, τὰς δποίας σου ἐγραψεν ὁ Λουδοβίκος.

ΑΝΝΑ. Εἴναι δικαίωμά σου. Τὰς ἔχω. (Κινεῖται πρὸς τὴν ἔξοδον).

ΠΑΥΛΟΣ. "Ολας.

ΑΝΝΑ. (Ἐπιστρέφει καὶ δίδει αὐτῷ κλειδα). Εἴναι εἰς τὸ γραφεῖον μου, εἰς τὸ πρῶτον χώρισμα δεξιά. Εἴναι δεμένον μὲ μαύρην ταινίαν.

ΠΑΥΛΟΣ. Καλά. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΑΝΝΑ, ΜΑΡΙΟΣ, εῖτα ΠΑΥΛΟΣ

ΜΑΡΙΟΣ. Συγγράφομε τον, "Αννα· δὲν ἤξενύρει τί κάμνει. Σὲ ἀγαπᾷ τόσον πολὺ . . . ἀλλὰ εἴναι ἀδύνατος χαρακτήρ.

ΑΝΝΑ. Δὲν ἔκτιμα τὴν θέσιν τοῦ ἄλλου.

ΜΑΡΙΟΣ. "Οπως δλοι οι ἀδύνατοι. Ἀλλὰ σὲ ἀγαπᾷ, σὲ ἀγαπᾷ!

ΑΝΝΑ. Πολὺ ἀσχημονεῖ μὲ ἀγαπᾶ.

ΜΑΡΙΟΣ. "Οχι!. Εἰς σὲ ἀναπόκειται νὰ τὸν κρατῆς ἐν τῇ λογικῇ δεῶ.

ΑΝΝΑ. 'Εφ' δσον τοῦτο ὡφελεῖ κατά τι!

(Ο Παύλος ἐπιστρέψει φέρων τὰς ἐπιστολάς, λαμβάνει ἐκ τοῦ γραφείου καὶ τὰς προηγουμένας καὶ φίτει ἀμφοτέρας τὰς δέσμους εἰς τὴν ἑστίαν).

ΜΑΡΙΟΣ. Τι κάμνει κύτος ἐκεῖ; Ιδέ, "Αννα.

(Η "Αννα ἀπαθής, βλέπει τὰς ἐπιστολὰς καιομένας. Ο Μάριος τῇ φιλεῖ τὰς γιεῖται. — Ο Παύλος πλησιάζει τὴν "Ανναν μὲ συμπεπλεγμένας τὰς γιεῖταις συγκεινημένας, ἐκχύνεται εἴτα εἰς δάκρυα καὶ γονυπετεῖ εἰς τοὺς πόδας της. Ο Μάριος ἐξέρχεται δύσθυμος, ἀνήσυχος).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ANNA, ΠΑΥΛΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ. Δύνασαι νὰ μὲ συγχωρήσῃς;
ANNA (θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Παύλου δικῆ, ἐπιει-
κῆς, ἀθυμος). Ἐγέρθητι.

ΠΑΥΛΟΣ. Εἰπέ μου, δτι μὲ συγχωρεῖς.

ANNA. Ναι, ναι. Ἐγέρθητι... Ὁχι ἔτσι... μὲ κάμνεις κακό.

ΠΑΥΛΟΣ (ἐγερθείς). Δὲν ἡξεύρω τί συνέβη ἐντός μου... ἀλλ' ἐφοβήθην.

ANNA. Τὸ εἶδα, ναι, ἀλλὰ ἡσύχασε.

ΠΑΥΛΟΣ. Ο Μάριος δὲν ἔχει τάκτ. Αὐτὸ μ' ἔφερεν ἀπ' ἀρχῆς μα-
κρὰν πάσης ἀντιλήψεως.

(Η "Αννα δεικνύει διάθεσιν νὰ ἔξελθῃ)

Μὴ φεύγῃς... Μεῖνε ἔδω... μόνον ὅλιγας στιγμάς. (Η "Αννα
καθηταὶ ἐπὶ σοφῷ). Βλέπεις δτι ἡ ἔξαψις ἔκεινη παρῆλθεν. Εἶχες δι-
καιον. Ἀλλὰ δύνασαι νὰ φαντασθῆς εἰς ποίκιλην κατάστασιν εύ-
ρισκουμαι. (Ἐγείρεται καὶ βαδίζει ἐν τῷ δωματίῳ). Τί σημαίνει ίδιας,
κατ' οὐσίαν, ἡ μεγάλη αὔτη τρικυμία τῆς ψυχῆς μου; 'Αποδεικνύει δτι
σὲ ἀγαπῶ, καὶ τούτο εἶναι τὸ κυριώτερον, ὡς νοοῦζω. 'Απὸ πέντε ἔτῶν
εἴμεθα σύζυγοι, καὶ δύνασαι νὰ εἴπης, ἂν σοῦ ἔδωκά ποτε τὴν ἐλαχί-
τημέθα σύζυγοι, καὶ δύνασαι νὰ εἴπης, ἂν σοῦ ἔδωκά ποτε τὴν λέσχην των,
δασιν μόνος. Οἱ ἄλλοι μετὰ ἐν ἔτος ἐπανέρχονται εἰς τὴν λέσχην των,
διασκέψεων μαραπόνου. Πιστεύω δχι... καὶ πέντε ἔτη εἶναι μακρὸς
στην ἀφορμὴν παραπόνου. Λαμβάνει ὡργισμένος ἐν κάθι-
σμε τὴν καλλιτέραν κοινωνίαν, οὐδέποτε, οὐδὲ ἀποτέλεσμα, μετέβην εἰς διασκέ-
ψεων τὴν λέσχην των φίλους μου. Δὲν ἐννοῶ μὲ αὐτά,
ἔγὼ παρήγησα καὶ τὴν λέσχην καὶ τοὺς φίλους μου. Δὲν ἐννοῶ μὲ αὐτά,
καὶ τὸ Μιλάνον εἴχαμεν καλλιτέρα.

ANNA. Κάμε μου τὴν χάριν, μὴ πηγαίνης τόσῳ ἀνω κάτω. Ἡσύχασε!

ΠΑΥΛΟΣ. Συγγράμμην... Δύναμαι νὰ καθήσω πλησίον σου; Πότε
θὰ σὲ ἴδω νὰ μειδίας πάλιν, "Αννα; (Η "Αννα ἐγείρεται νὰ ἔξελθῃ).
"Οχι, μὴ φεύγῃς! Δὲν μ' ἔσυγχωρος;

ANNA. Τί θέλεις, Παύλε;... σὲ παρακαλῶ, τι θέλεις ἀπὸ μὲ;

Εἰπέ μου.

ΠΑΥΛΟΣ. Μοῦ ἔγκειτος καὶ ἔλαβες τὴν ὑπόσχεσιν, δτι οὐδέποτε θὰ
σοῦ κάμω λόγον. . .

ANNA. Ἀλλὰ συγχρόνως σοῦ εἶπα, δτι δὲν θὰ δυνηθῆς νὰ τηρήσῃς
τὴν ὑπόσχεσίν σου. . . Σὲ παρακαλῶ, μὴ μ' ἔρωτᾶς. "Οταν δὲν θὰ
ὑπέρχῃ πλέον κανεὶς κινδυνός, θὰ σοῦ τὰ εἶπα ὅλα, χωρὶς νὰ μ' ἔρω-
τησῃς. Ἀλλὰ θέλω ἔγὼ νὰ δρίσω τὴν στιγμὴν ἔκεινην, ἐννοεῖς;

ΠΑΥΛΟΣ. Καλά, μὴ μοῦ λέγης τίποτε, ἀλλὰ ἀς φύγωμεν μαζί,

μαζύ μόνον. Ως σημεῖον εἰρήνης. . . Ἐλθὲ μαζύ μου καὶ θὰ ἵσης ποιά ἀγάπη. . .

ΑΝΝΑ. Μὴ ζητῆς αὐτό, Παῦλε! "Αν τὸ ἀπαιτής, θὰ σὲ ἀκολουθήσω, ἀλλά. . .

ΠΑΥΛΟΣ. "Οχι, ὅχι δὲν τὸ ἀπαιτῶ. Τὸ βλέπεις καλῶς, ὅτι σὲ ίκετεύω. Δὲν θέλω νὰ σὲ βάσω εἰς τίποτε, ἀλλ᾽ ἔκουσε μόνον: γνωρίζω πᾶν δ', τι ἐπράξεις. "Ω! θὰ κατορθώσω καθ' ὅλον μου τὸν βίον νὰ σου τὸ ἀνταποδώσω. Τὸ ἀναγνωρίζω, δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς γυνὴ δυναμένη νὰ ἔξιστωθῇ πρὸς σέ. Εἶσαι ἀγία. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰσδύσῃς εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ νὰ μὲ συμπονέσῃς. (*H' Αννα μειδιά πικρῶς*). Διατί θέλεις νὰ παρατείνῃς τὴν βάσανόν μου διὰ τῆς σιωπῆς σου; Εἶπες: διταν δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον κίνδυνος. Τί κίνδυνος εἶναι αὐτός; Τί δύναται δι χρόνος νὰ μεταβάλῃ μεταξύ μας; . . . Σταθερῶς σὲ ἡγάπησα, σὲ ἡγαπῶ καὶ—τὸ βλέπεις—αὐτὴν τὴν στιγμὴν σὲ ἡγαπῶ τόσον, δόσον οὐδέποτε σὲ ἡγάπησα. . . Δός μου τὸ χέρι σου. . . τὸ χέρι μόνον! Θεέ μου, "Αννα! Πόσον εἶσαι ὥραία! Καὶ εἶσαι ίδική μου, εἶσαι σύζυγός μου. . . καὶ δόρκος τὸν ὅπειον μοὶ ἔδωκες, διταν ἐνυμφεύθημεν, δὲν εἶναι μόνον δόρκος πίστεως, ἀλλά καὶ δόρκος ἀγάπης! Ἐλθέ, "Αννα.

ΑΝΝΑ. "Οχι, ὅχι, ὅχι!

ΠΑΥΛΟΣ. "Οχι; !! Φοβεῖσαι, πῶς; νὰ μὴ τοῦ δειξῃς ἀπιστίαν; ΑΝΝΑ. Παῦλε! Παῦλε!

ΠΑΥΛΟΣ. Καὶ ἀν ἐγὼ τὸ θέλω.

ΑΝΝΑ. Παῦλε!

ΠΑΥΛΟΣ. Καὶ ἀν τὸ ἀπαιτήσω;

ΑΝΝΑ. Τοιουτοτρόπως εἰς μίαν στιγμὴν θὰ καταστρέψῃς ὅλον τὸ ἔργον μου. Ἀλλά, Παῦλε, σκέψου ὅμως, ὅτι ἡ βιαιότης σου εἶναι δι' ἐμὲ ἀπαλλαγή.

ΠΑΥΛΟΣ. "Ω! 'Ωμιλησον μόνον!

ΑΝΝΑ. Τὸ θέλεις λοιπόν; "Ηλθομεν λοιπόν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον; . . . Εκαρα δ', τι ἡδυνάμην νὰ τὸ ἐμποδίσω.

ΠΑΥΛΟΣ. Ναί! 'Ωμιλησον!

ΑΝΝΑ. Λοιπὸν καλά! 'Ηγάπων τὸν Λουδοβίκον καὶ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη!

ΠΑΥΛΟΣ. (*Μετὰ μικρᾶς κραυγῆς*). "Α!

ΑΝΝΑ. (*Ως ἀπὸ ἐφιάλτου ἀπαλλασσομένη, μὲ πρόσωπον αὐγάζον, σπεύδοντας*). Ναί, τὸν ἡγάπων, τὸν ἡγάπων! 'Ακούεις; Τὸν ἡγάπων καὶ αἰσθάνουμαι χαρὰν ἀπειρον νὰ σου τὸ λέγω. Ναί, δὲν ἔθλεπες λοιπὸν ὅτι σχεδὸν ἀπέθυνησκον ἐκ τοῦ πόθου νὰ κηρύξω εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅτι τὸν ἀγαπῶ; Καὶ διταν ἡ ἀγρία δρυὴ τῆς περιεργείας σου μ' ἔλεσάνιζε, ἔλεγον, ὅτι μὲ ἔξωθεῖς παρὰ πολὺ. Καὶ ίδευ ὅτι τὸ κατώρθωσες... Ναί, τὸν ἡγάπων, καὶ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη· καὶ δὲν ἡγάπησα οὐδένα ὅλην ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ αἰσθάνομαι τώρα μετάνοιαν, διότι ὑπῆρξα ἐνάρετος! Μὲ ἐννοεῖς τώρα;

ΠΑΥΛΟΣ. Καλά. (*'Εγείρεται νὰ ἔξελθῃ*).

ANNA. "Ω! "Οχι! Μετένε ἔδω καὶ ἀκουσέ με. Ἡθέλησες νὰ δμι-
λήσω: Τώρα δμιλῶ... Θὰ ἐννοήσῃς, ὅτι μετὰ μίαν συνομιλίαν, δοπιά
εἶναι αὐτή, τὰ πάντα πρέπει νὰ τελειώσουν μεταξύ μας. Πρέπει νὰ
εἴπωμεν πρὸς ἀλλήλους, ὅτι ἔχομεν ἀκόμη νὰ εἴπωμεν. Τί ἔπραξες
δι' ἐμέ; Δὲν ἡδυνήθης οὕτε νὰ ἴσης. Τούλαχιστον κατώρθωσες νὰ ὑπο-
δι' ἐμέ; "Οχι! 'Εχρειάσθη ν' ἀποθάνη δ ἀνθρωπος. 'Αλλὰ τι λέγω;
πτευθῆς; "Οχι! 'Εχρειάσθη ν' ἀποθάνη δ ἀνθρωπος. 'Αλλὰ τι λέγω;
Οὐδὲ τότε ἀκόμη. 'Αφ' οὐ δὲν ἔπαθες, ὅπως τώρα πάσχεις, ἡδυνήθης νὰ
ἐννοήσῃς τι ἐγώ ἔπασχον; Δὲν παρετήρησες οὐδὲ ἐλάχιστον μέρος ἐκ τῆς
ἔννοιας της φωνής μου ἀνησυχίας. 'Εκαιμάσσο πλησίον μου καὶ δὲν ἐνόησας, ὅτι
βαθυτάτης μου ἀνησυχίας. Τούλαχιστον κατώρθωσες νὰ διάλειψες
τὰς πρώτας νύκτας ἔσφιγγον μὲ τοὺς ὄδόντας τὸ προσκέφαλον διὰ νὰ
μὴ φωνάξω. Ιδού αἰφνις μανθάνεις ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἐγώ, ἡ σύ-
ζυγός σου, ἐπὶ ἐτος διὰ παντὸς τρόπου ὑπερχρσπίσθην τὴν ἡσυχίαν σου
καὶ ἔκαμψα ἐκεῖνο, τὸ διπέπειν δ κόσμος λέγει ἐκπλήρωσιν καθήκοντος.
Τώρα τὸ πρῶτον ἔξηγέρθη ἡ περιέργειά σου καὶ ἐν τῇ βραχύσω αὐτῆς
σφοδρότητι ἡδυνήθη νὰ ἐκβιάσῃ τὴν ψυχήν μου καὶ νὰ σύρῃ ἐξ αὐτῆς
εἰς τὸ φῶς ὅτι εἰς τὰ μύγια αὐτῆς ἐκρύπτετο!... "Ω! "Οχι, ἀγαπητέ
μου Παῦλε, τὰ πάντα ἐτέλειωσαν πλέον! Ἡθέλησες διὰ τῆς βίας νὰ
ἀνοίξῃς τὴν ψυχήν μου. Ιδού λοιπόν! Ημετήρησες, ὅτι δὲν περιέχει
πλέον τίποτε διὰ σέ.

ΠΑΥΛΟΣ. Τίποτε;... "Εχεις δίκαιον! "Εχεις δίκαιον, ναί, εἶναι
ἀλήθεια... Οὐδέποτε ἔλαβον τὴν ἀγάπην σου; Δὲν τὸ εἴπεις; Τώρα
διοιπὸν ἔχεις δίκαιον! Καὶ μολαταῦτα ἡζένδρεις τι κάρυνω ἐγώ; Σ' ἐκ-
διώκω ἔξι τῆς cίκιας μου.

ANNA (χαίρουσα).⁵ "Α! Φεύγω! Φεύγω! Φεύγω! Καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψω
ποτέ. 'Αλλ' οὔτε σὺ νὰ ἔλθῃς πρὸς ἐμέ! Δὲν ἔχω πλέον δύναμιν νὰ
αἰσθανθῶ σίκτον! 'Αφ' οὐ σὲ ἀποχωρετίσω τώρα καὶ διαβῶ τὸ κατώφλι,
θὰ γῆμαι νεκρὰ διὰ σέ. (Σπεύδει πρὸς τὸ δωμάτιον αὐτῆς. 'Ο Παῦλος
διατελεῖ ἐννεὸς καὶ περιμένει. Μικρὰ παῦσις.—Η "Αννα ἐπιστρέψει
φέρουσα πῖλον καὶ μανδύαν καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν ἔξοδον).

ΠΑΥΛΟΣ (φίπτεται· ἐπ' αὐτῆς). "Οχι, "Αννα, οχι, οχι, οχι! (Τὴν
περιβάλλει διὰ τῶν βραχιόνων του). Εἴμεθα καὶ οἱ δύο πυράρρονες. Τί
θὰ γείνωμεν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ μέλλον; Δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἕπειν σου!
Μὴ φεύγης! Δὲν θέλω, "Αννα, νὰ φύγης! (Η "Αννα προσπαθεῖ νὰ
ἀπαλλαγῇ). Μετένε! μετένε! "Ημην τρελλὸς... . καθ' ὅλον τὸν βίον
μου... . καθ' ὅλον τὸν βίον μου. . . "Ελεος "Αννα! "Αν σ' ἀφήσω
ἀπὸ τοὺς βραχίονάς μου, ἀν φύγης, "Αννα, δὲν θὰ ἐπιστρέψης πλέον, τὸ
αἰσθάνομαι, καὶ τότε τὸ πᾶν ἐτέλειωσε, διὰ πάντοτε! (Η "Αννα ἐκ-
φεύγει). "Αννα! "Αννα!

ANNA. Χαῖρε! (Εξέρχεται σπεύδουσα).

(Η αὐλαία πίπτει)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Α. ΡΟΝΤΗΡΗΣ

(Ιανουάριος 1899)

